

— *Poem pentru vioară și orchestră* (1, 2, 2, 2; 4, 1; timp., tamb. picc., vibr., arpa; corzi);

— *Moto perpetuo* (2, 2, 2, 4; timp., ptto., tamb. picc.; corzi).

Cristian Misievici — *Orele patriei*, cantată pentru cor și orchestră, pe versuri de Nichita Stănescu (2, 2, 2, 2; 4, 2, 2; pian, cel.; perc. I.: 3 T-Tom, 3 timp., 2 ptti sosp., T-Tam; perc. II.: T-Tom, camp, tub.; perc. III.: legno, sonagli; corzi).

Anatol Vieru — *Praznicul calicilor*, operă într-un act după piesa cu același titlu de Mihail Sorbul, pentru soliști, cor și orchestră (2 fl.; corn, trp., trb., tu-perc.: maracas bongos, ptto sosp., gr. c., frusta, t-bloks, rag, ptto grave, tamburino, tamb. mil., T-Tam, camp., simantra, glock., claves, hi-hat, buhai, guiro, vent, crot., sognalli, vibr., castagnete, bl. chi., campanelli, campana, timp., sil., chitara chitara bassa, orga (electr.); violoncel).

M. M.

Participări românești la manifestări internaționale

Între 4 și 9 aprilie 1982, la „Zilele muzicale Lenin-grădene” au participat din partea Uniunii compozitorilor Sergiu Sarchizov, Mircea Chiriac, Daniela Caraman-Fotea.

Compozitorul Richard Bartzet a efectuat o vizită de documentare în R.D.G. în perioada 6—11 aprilie.

Compozitorul Liviu Comes a participat ca delegat al Uniunii compozitorilor la lucrările Congresului federal al muzicienilor cehoslovaci, între 27—30 aprilie.

Între 4—7 mai, la lucrările pregătitoare pentru elaborarea Istoriei mondiale a muzicii, care au avut loc la Budapesta, au luat parte muzicologii Octavian Lazăr Cosma și Gheorghe Firca.

La Festivalul muzicii românești de la Iași au participat, între 7 și 12 mai, compozitorul Rainer Hras-ky și muzicologa Ingeborg Ahlin din R. D. Germană și muzicologa sovietică Manana Ahmiteli.

Oaspeți de peste hotare

La Festivalul „Timișoara muzicală” a participat, între 26 mai și 3 iunie, compozitorul Detlev Kobela din R. D. Germană.

În zilele de 19—29 mai a fost oaspetele nostru compozitorul englez Michael Watkins, al cărui Concert pentru violină a fost interpretat la Filarmonica „George Enescu” în zilele de 27 și 28 V. Compozitorul s-a interesat îndeosebi de creația tinerilor compozitori români audiind numeroase lucrări, în intenția de a organiza un concert de muzică camerală românească la Londra.

Sanda Nenoiu

Noutăți Electrecord

Printre realizările din ultimul timp ale Casei Electrecord se numără — la loc de frunte — un disc

dedicat, din întâmplare sau nu, tinerilor: protagonistă Mihaela Martin interpretează Concertul nr. 2 pentru vioară și orchestră în re minor opus 44 de Max Bruch și Concertul nr. 2 pentru vioară și orchestră în re minor, opus 22 Henryk Wieniawsky, acompaniată de Cristian Mandeal la pupitrul Orchestrei Filarmonice din Cluj-Napoca. Deținătoare a unui palmares de distincții internaționale cu totul impresionant, între care premiul II la Concursul „Ceikovski” — Moscova 1978, veritabilă piatră de încercare mondială a tinerilor soliști, alături de concursul „Regina Elisabeta” — Bruxelles 1980 — sau Montréal — Canada 1979, apoi Glasgow — Marea Britanie 1975, Bordeaux — Franța 1977, „Tibor Varga” — Sion — Elveția 1978, Mihaela Martin s-a relevat — s-a reafirmat mai corect — publicului nostru în concertul susținut în această primăvară în cadrul sta-giunii orchestrei simfonice a Radioteleviziunii. Dru-mul său artistic puternic ascendent, de excepție, desemnează o personalitate de mare pregnanță în ciuda vârstei relativ foarte tinere. Dincolo de perfec-țiunea tehnică — element pe care pare să-l fi asi-milat și depășit, element transformat din finalitate în modalitate, așa cum se cuvine — Mihaela Martin impresionează prin înalta ținută artistică a inter-pretărilor sale, cărora le este proprie — dincolo de domeniul curent al fidelității stilistice sau al frazării circumscrise construcției muzicale — exprimarea di-rectă, expresia personală, cuceritoare prin dăruire, prin convingerea adevărului artistic pe care-l pro-fesează.

Timbrul plin de bogate, învăluitoare rezonanțe al viorii Mihaelei Martin este însoțit de acompania-mentul condus de Cristian Mandeal, dirijor din ge-nerația tină, dar pe care seriozitatea, maturitatea de concepție ce caracterizează evoluțiile sale în fața multora dintre ansamblurile orchestrale prestigioase ale țării îl impune în perspectivă ca pe unul dintre numele românești de referință în viața muzicală. Maniera de abordare a orchestrei, contactul uman de calitate pe care reușește să-l stabilească, să-l „cons-truiască” Cristian Mandeal, sobrietatea, justetea ges-tiicii sale, acuratețea tehnică și artistică a inter-pretărilor se constituie într-o carte de vizită a viitoru-lui șef de orchestră de consacrare largă.

Cu observarea — cu titlu de opinie personală -- a reverberației poate prea lungi în unele momente de dinamică scăzută ale viorii sale, în cadențe, de-terminată desigur și de acustica sălii de înregistra-re — sub o prezentare grafică mai mult decât numai „adecvată”, simplă și atrăgătoare (D. Marinescu), înregistrarea conținută pe acest disc constituie cre-dem proba peremptorie a aprecierilor enunțate mai sus și își câștigă cu aceasta dreptul prezenței în colecțiile discofililor celor mai pretențioși (ST — ECE 01931).

Un disc dedicat instrumentului cu rezonanțe inti-me, camerale, diafane, caracterizat de un timbru atât de specific cum este *harpa*, îi conferă noi dimen-siuni sonore, evocatoare în cele două lucrări concer-tante înregistrate, Concertul pentru harpă și or-cheastră de Paul Constantinescu și Concertino pentru harpă și orchestră de Carmen Petra-Basacopol. In-terpretează Elena Ganțolea acompaniată de orches-tra simfonică a Radioteleviziunii, condusă de Iosif

Conta. Concertul de Paul Constatinescu (1960) precede succesiunea creațiilor finale ale muzicianului, „Simfonia ploieșteană“ (1961) și „Triplul concert“ (1963) și poate constitui o sinteză semnificativă a operei precedente a unuia dintre corifeii istoriei muzicii românești. Sînt sugerate aici, deopotrivă ca spirit și literă — ca spirit și *sonoritate* —, de la „O noapte furtunoasă“, „Nunta în Carpați“ și oratorii pînă la „Din cătănie“, „Simfonieta“ sau „Concertul pentru pian“, exemplu al unității de stil, de crez artistic în opera unui compozitor, în evoluția sa de-a lungul anilor. Și aici aceeași elevată integrare a specificului folcloric, a esenței sale în structura artistică de proveniență cultă, căreia îi conferă inegalată viabilitate, savoare, vigoare expresivă.

„Concertino“ de Carmen Petra-Basacopol a fost compus la sugestia celebrului harpist spaniol Nicanor Zabaleta; piesă plină de farmec, de aparte expresivitate, în care trăsăturile creatoarei sînt relevate într-o afirmare plină de luminozitate. Verticala armonică converge cu juxtaponerea polifonică într-un plăcut colorit de rezonanță populară românească. De altfel, Concertino nu este o apariție singulară între compozițiile pentru harpă semnate de Carmen Petra-Basacopol, alte opusuri ale sale, distinse cu premii naționale și internaționale, figurează printre lucrările repertoriului obligatoriu la diverse concursuri de prestigiu.

Cu totul remarcabil este la înregistrarea de față aportul interpretativ al Elenei Ganțolea, protagonista celor două lucrări, înzestrată membră a ansamblului simfonic al Radioteleviziunii și solistă cunoscută, care demonstrează toate însușirile prezenței, presanței solistice, subliniază noi valențe de timbru, de expresie, acompaniată de orchestra condusă de maestrul baghetei care este Iosif Conta, stăpîn al echilibrului partidelor, al contopirii timbrurilor. O înregistrare de referință atît ca versiune interpretativă în sine cît și din punctul de vedere — de audiere, dacă vrem — al captării sonore, audierea în sala de concert reușind anevoie să satisfacă, mai ales în cazul harpei, cerința de reliefare fonică a solistului (ST-ECE 01862).

În seria „Soliștii Operei Române din București“ semnalăm apariția discului dedicat baritonului Vasile Martinoiu, reprezentant de seamă al școlii noastre contemporane de canto, al tradiției scenei lirice românești. Absolvent al conservatoarelor din țară, Vasile Martinoiu a studiat la Milano cu Carlo Tagliabue, a fost disins cu premiile a numeroase concursuri internaționale, între care „Maria Canals“ — Barcelona — Spania 1966, Toulouse — Franța 1967, „Voci Verdiane“ — Busseto — Italia 1968, „Giuseppe Verdi“ — Parma — Italia 1968, „Achille Peri“ — Reggio Emilia 1969 — Marele Premiu, a cîntat pe cele mai celebre scene lirice alături de Monserrat Caballé, José Carreras, Plácido Domingo, Nicola Rossi-Lemeni, Virginia Zeani, Beverly Sills, Patricia Wise, sub baghete ilustre, Herman Adler, Peter Maag, Molinari Pradelli, Nello Santi. Pe discul de față — ST-ECE 01934 — Vasile Martinoiu a înregistrat o serie de „șlagăre“ ale genului, pe cît de cunoscute pe atît de pretențioase cu cel ce le abordează, supunîndu-se unei comparații înlesnite din

partea melomanului fervent al spectacolului sau înregistrării de operă: *Bărbierul din Sevilla* („Largo al factotum“), *Don Giovanni* („Finch'an dal vino“), *Paiațe* („Si puo“), *Tannhäuser* („O, du, mein holder Abendstern“), *Don Carlos* („Per me giunto“ și „Io-morro“), *Rigoletto* („Cortigiani“ și *Trubadurul* („Il balen del suo sorriso“). Acompaniază orchestra filarmonică din Ploiești dirijată de Carol Litvin și orchestra conservatorului „C. Porumbescu“ din București condusă de Grigore Iosub. De remarcat prezentarea caldă și evocatoare semnată de Vladimir Popescu-Deveselu și grafica plăcută (Zorina Bîldescu).

În domeniul muzicii ușoare grupul clujan „Semnal M“, binecunoscut iubitorilor genului: Iuliu Merca, Ștefan Boldijar, George Ciolac, Solomon Francisc, a înregistrat pe discul ST-EDE 01048 cel de al doilea „volum“ — „Cîntece transilvane“, sub inspirată prezentare grafică de Florin Rain și Tibi Hegyeși, pe care am fi dorit-o policromă — măcar „aversul“ copertei de disc. Multe idei bune, frumoase sînt proprii muzicii „Semnalului M“: Glasul pămîntului, Învățăturile lui Badea Ion din Apahida către fiul său Gheorghe, Bal la Apahida, Colindătorii, pentru că este mai mult decît **plăcut**, este **necesar** ca apropierea dintre text și muzică să fie nu numai de *loc* și de *timp* ci și de *mod*, de conținut, produsul artistic final corespunzînd unirii sensului expresiei celor două. La piesele citate sublinierea are loc în mod fericit și pe plan timbral și structural și de fapt nu numai la ele. Este desigur numai un aspect din multiplele virtuți ale prezentului LP, care mai cuprinde piesele: Primăvară românească, Fluier de pămînt, O roată de foc, Drumuri, Lungul drum al nopții către zi, Mai avem multe de făcut. O mențiune pentru „punerea în pagină“ sonoră a maestrului de sunet Fredy Negrescu și realizarea de ansamblu a redactorului Cristian Păunescu.

Trio-ul vocal „Expres“ — Angela Stoenescu, Carmen Mureșan, Angela Olaru — în compania formației condusă de Silviu Hera cîntă „Disco“ — zece dintre succesele internaționale: Lady Night, Eeny Meeny Miny Mo, Gimme, Gimme, Gimme, Hello Mr. Monkey, I Like Sugar Candy Kisses, Cassanova, As Good, As New, My Rasta Man, I Have A Dream. Traduceri în general inspirate ale textului sînt semnate de Corina Brăneanu, Constantin Săbăreanu și Cristian M. Ioan. (ST — EDE 01720).

„ALL TIME DIXIELAND“ este genericul sub care discul ST-EDE 01900 poartă incise o suită dintre cele mai cunoscute piese din genul „negro spiritual“ într-o formulă care le e foarte adecvată, care duce cu gîndul la „bătrînul“ New-Orleans., la vaporul devenit „Mark Twain“ de pe Mississippi, așa cum o sugerează și grafica lui Dinu Lazăr. Licență „Delta Musik“ Königsdorf, Republica Federală Germania. În cuprins: When You And I Were Young, Swanee River, Glory, Glory, When The Saints, I Dream Of Jeannie, Loch Lamond, Down By The River Side, Just A Little, Maryland, Bye And Bye, în versiuni orchestrale a căror instrumentații, mixaj timbral, se încadrează în linia tradițională a big-bandurilor de la începutul secolului.

Gabriel TOMESCU